

28. 01. 2003.

Otvoreno pismo bivšeg komandanta 'Crvenih beretki'

Jadna je zemlja kad Čume rešava tajne

BEOGRAD - Redakciji 'Blica' juče je, posle niza optužbi koje je poslednjih dana na njegov račun izrekao Ljubiša Buha Čume, dostavljeno pismo bivšeg komandanta 'Crvenih beretki' Milorada Lukovića Legije. Pismo objavljujemo u celini:

- Odbrojavaju nam poslednje dane, igrajući se sa našim sudbinama, kao uostalom vascelog naroda. Gaze poslednja uporišta nacionalnog ponosa i dostojanstva, pri čemu ljagaju iskrene patriote želeći da ih podvedu pod sopstvene kriterijume ponašanja i vladanja. A, koji su ispod i najnižih normi podaništva, pa i sopstvenog nipodaštavanja.

Prihvatili smo besplatnu ulaznicu za svet 5. oktobra 2000. godine i učinili da taj put prođe bez prolivanja srpske krvi. Verovali smo da je taj demokratski globalni svet sa nama i mi s njima. I kada smo tokom bombardovanja branili čast i dostojanstvo svoga naroda, kao vojnici i iskrene patriote, kada su nam se u sećanja urezivale slike arhiva poginulih, devojčice čije je snove raznela bomba... Pa i sada, iako smo gorko otrežnjeni - postupcima i ponašanjima onih koji nas danas vode u taj isti svet.

Pristigli na iskrenoj, spontanoj narodnoj volji, učinili su i čine sve da dokažu i pokažu kako im do te volje nije nimalo stalo. Umesto da se 8. oktobra 2000. godine presaberu i jasno svima kažu kolika je cena

našeg priključenja modernim svetskim integracijama, brojana u ljudskim glavama koje se moraju prineti Haškom tribunalu - okrenuli su se svojim sitnim političkim interesima i međusobnim trvenjima, odslikavajući na najgori mogući način svoju pravu ćud. A, onda je proradio srpski inat čije se granice ne mogu izmeriti, niti zaustaviti. I njihovim dojučerašnjim svetskim mentorima bilo je odmah jasno, da umesto ravnopravnih političkih partnera imaju pred sobom političke podanike koji stalno pomeraju i iznalaze nove nivoe snishodljivosti.

Zar da im lekciju iz patriotizma sa temom Hag drže hrvatski političari o tome kako ipak postoje granice političkih kompromisa i narodnog dostojanstva?

Obezvređivanje i omalovažavanje sopstvene države kao da nema kraja... Zaklete demokrate, svetski reformisti, pune dve godine drže za predsednika čoveka svrgnutog režima, političku marionetu koju su na kraju 'kargom' istovarili u Hagu. Kažu, smenjen je direktor BIA, jer nije hteo da hapsi Šljivančanina i druge optužene za ratne zločine... Pitam se, šta bi bilo da ih je uhapsio? Da li bi mu možda dali orden ili bi ga ostavili da o njemu sudi narod i istorija... Pričaju o mafiji, kriminalu, o nesposobnosti policije... Nije policija kriva i nije tačno da je nesposobna, već je ispolitizovano rukovodstvo kojem je mera politički interes, a ne profesionalna obaveza. Kakva mafija, nekoliko raštrkanih bandi... Sve bi se dovelo u red veoma brzo, samo da postoji interes i volja pojedinaca. Jadna li je zemlja i policija u njoj ako joj slučajeve treba da rešava Ljubiša Buha, zvani Čume, svojim svedočenjima. Još je tužnija činjenica da se takvima služe da ljagaju i ruše druge, one kojima je i te kako stalo do ove zemlje i ovoga naroda i koji su to nebrojeno puta pokazali i dokazali.

Ne mogu a da ne pomislim kako je ipak sve to delo istih ljudi, onih kojima ništa nije sveto i kojima ni do čega što je srpsko - nije stalo! Pa ni do onih koji su krvarili i čija su mrtva tela razvlačena duž ratišta i od kojih je ostalo samo skromno sećanje na izbledele fotografiji u spomen-sobi naših heroja u Kuli. Ako nećete i ne želite da poštujuete bivše, pa ni sadašnje komandante, poštujuete bar mrtve! Niko, pa ni istorija, to vam neće oprostiti. Još manje oni kojima se apsolutno nepotrebno na ovaj način dodvoravate. Treba da znate, svaki narod poštuje svoje vojnike.

Jer, oni su vojnici u službi otadžbine i samo to hoće i da budu. Valjda i zbog toga meni danas ne daju da budem to što jesam. Ali, zato hoće da budem ono što nisam, da sam radio - ono što nisam radio. Baš u tome je problem: jer oni rade ono što ne treba da rade, a pričaju ono što ne misle. Znači - lažu nas.

Zbog toga, mera mog života je veličina nacionalnog dostojanstva i patriotizma koji nosim u sebi, a ne količina podaništva i snishodljivosti koju pokazujem prema drugima. Posebno prema onima bez kojih ne možemo, niti hoćemo. Ali na pravi način. Bolje ćemo se razumeti i više će nas i oni poštovati. Svet nam se smejao, nisu mogli čudom da se načude kako taj čuveni reformski kurs trpi 'miloševićevca' na čelu Srbije? Ali, trebalo im je za lična potkusurivanja, koja svi mi svakoga dana i uživo gledamo i slušamo.

Spletkarenja, ogovaranja, skupštinsko-poslaničke interesne prebacivke u kojima više nikome živom nije jasno, pa izgleda ni njima samima, s kim su u koaliciji, za koga jesu a za koga nisu... Politika revanšizma i osvete, svak' protiv svakoga, njen je osnovni moto. Kao da istorija od njih počinje...

Za kratko vreme, mnogo kratko, zaboravili su sve. Krčme poslednje kredite narodne volje u kojima ima mesta samo za njih same.

Narod, i ma ko drugi, izgleda da im više nije potreban. Ni za izbore, jer izgleda ni njih više neće biti. Veruju, ni nas, jer im je toliko stalo da nas se po svaku cenu i na bilo koji način reše...

Milorad Luković Legija